

Em Đã Sai Một Kiếp

Contents

Em Đã Sai Một Kiếp	1
1. – Chương 1	1
2. – Chương 2	7
3. – Chương 3	12
4. – Chương 4	16
5. – Chương 5 (end)	19

Em Đã Sai Một Kiếp

Giới thiệu

Cô yêu anh, yêu đến cùng trời đất! Yêu anh đến lúc bản thân thay đổi hết thấy chỉ vì muốn bên anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-da-sai-mot-kiep>

1. – Chương 1

Cô yêu anh, yêu đến cùng trời đất!

Yêu anh đến lúc bản thân thay đổi hết thấy chỉ vì muốn bên anh!

Từ một cô gái ngây thơ theo đuổi anh hồi đại học, cô bước vào làm kẻ thứ 3 trong cuộc tình của anh và người con gái thanh mai trúc mã.

Cô dùng thế lực nhà mình uy hiếp anh, bắt anh kết hôn cùng cô...

Cô cứ tưởng giữ được anh bên người thì dần dần anh sẽ yêu cô. Ai ngờ đâu anh ghét cô, giẫy bỏ cô. Anh ra ngoài xã giao, ra ngoài ở lại cùng người con gái thanh mai trúc mã kia...

Chỉ để mình cô, trong một ngôi nhà không có hồn khí. 5 năm, cô trở thành một người đàn bà đáng sợ: đánh ghen với thư ký của anh, phá phách trong cuộc họp của anh, gây lộn với cô gái thanh mai trúc mã kia...

Chỉ mong anh nhìn cô một chút, để ý đến cô một chút. Nhưng không, anh càng rẻ rúm cô, ghét bỏ cô, đến cả một cái nhìn cũng không có...

Cô tuyệt vọng...mù quáng...

Cho đến khi cô nhận được giấy xét nghiệm mình bị ung thư giai đoạn cuối, cô mới nhận ra rằng mình không còn thời gian nữa...

Cô ngồi viết bức thư cuối cùng cho bố mẹ và chị gái... và cho anh... Cô chịu đau đớn một mình, nhập viện rồi ra đi trong yên lặng...rời xa thế giới lạnh lẽo này.

Nếu có kiếp sau, chắc cô sẽ khác....

Chương 1

Phương An ngồi trước tờ giấy xét nghiệm ung thư ác tính, đôi mắt thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không ngờ, cô phải ra đi sớm như vậy! Phải tạm biệt trần gian lạnh lẽo này nhanh như vậy...

Bác sĩ nói cô không qua nổi 3 tháng, khối u đã lan rộng, không còn cách nào khác. Bác sĩ nói cô nên gọi về cho gia đình...

Gia đình sao?

Là người mẹ hết lòng săn sóc cô rồi phải bật khóc khi cô hết lần này đến lần khác đi đánh ghen với người ta...

Là người bố đã lên cơn đau tim khi cô nhất định bắt bố dùng thế lực uy hiếp công ty nhà anh để buộc anh cưới cô.

Là người chị năm lần bảy lượt khuyên cô đừng đại dốt để cuối cùng chính chị bị cô nói ghét bỏ..

Là anh, người chồng hữu danh vô thực. Là người cô yêu nhất và ghét bỏ cô nhất...

Nghĩ lại, hóa ra 25 năm sống trên đời này cô chẳng làm được thứ gì cả.

Cô bất hiếu với cha mẹ, bất nghĩa với chị gái mình..

Cô dẫn độn làm kẻ thứ ba phá hoại mối tình sắc son của anh và người con gái thanh mai trúc mã. Ép anh cưới cô, làm chồng cô...

Cô chưa bao giờ để ý xem người khác suy nghĩ gì, cảm nhận gì. Cô ích kỷ chỉ nghĩ mọi thứ là của mình- kể cả anh.

Một kiếp này, cô sai rồi !

Phương An nhìn quanh căn phòng. Căn phòng ngủ chưa bao giờ có bóng dáng của chồng cô.

Chưa bao giờ có hình dáng của anh, của người đàn ông cô yêu đến điên dại...Đêm tân hôn anh cũng ra phòng khách. Thi thoảng anh cũng chỉ ở nhà ghé vài phút lấy đồ, còn chẳng thèm nhìn cô một cái. Nực cười cô đã lấy chồng 3 năm mà vẫn còn trinh trắng...

Đau xót thật!

Phương An bước vào phòng bếp. Cô nhớ một thời từng lao vào học nấu ăn. Hôm đó nấu một bàn đầy thịnh soạn chờ anh về. Cuối cùng thứ duy nhất vào miệng cô là nước mắt. Một bàn thức ăn nguội ngắt, thế mà đến suốt một thời gian ngày nào cô cũng nấu. Nấu rồi ngồi đợi. Ngồi đợi rồi khóc... Căn bếp này, cũng chỉ có mình cô dùng.

Vai Phương An run lên bần bật. Cô ngồi thụp trên ghế sofa khóc nức nở. Đến giờ phút cô nhận ra mình đã sai bao nhiêu, cũng là khi cô không còn thời gian để sửa chữa nữa.

Cô chỉ còn ba tháng, ba tháng thôi!

Cô cầm lấy một quyển album trên giá sách. Cô cứ lật. Lật đến trang có hình cô học đại học, lồng ngực cô lại thắt lại.

Cô gái ngày xưa, sao mà nụ cười trong sáng thế, tươi tắn như thế! Cô giờ thế nào? Hắc hắc, tiểu tụy...

Cô theo đuổi anh từ đại học, rồi cố chấp cho anh là của mình. Thế đấy!

Cô lau nước mắt. Vào nhà vệ sinh rửa mặt chải đầu. Tóc cô rụng nhiều quá. Rụng đến nỗi chính cô còn phải sợ. Cô nhanh mặc quần áo, đi mua một túi quà về nhà mẹ đẻ.

Khuôn viên nhà vẫn vậy, vẫn to lớn lạ kỳ. Từ nơi đây cô trở thành một thiên kim tiểu thư, và cũng là nơi cô muốn về nhất lúc này...

Chú Lý hơi ngạc nhiên khi cô về, đi Lý thì vẫn vui vẻ như trước.

Cả nhà đều đang ở nhà, thấy Phương An thì ai cũng ngỡ ra một chút. Cô cười cười lên tiếng:

- Sao con lâu không về mà cả nhà lại không chào đón gì vậy?

- Còn biết đường về cái nhà này sao?- Bố cô lên tiếng.

Cô mỉm cười, bước đến, ôm lấy cổ bố:

- Bố à, con là con gái bố đó, sao bố lại nói nói nặng lời như vậy!

Cả mẹ, chị và bố cô đều ngỡ ngàng không tin được điều đang diễn ra trước mắt. Đứa con hư hỏng này, 3 năm lấy chồng rồi thành không ra gì, đến nhà còn không thêm về, trong đầu chỉ có thằng Trần Duy, sao hôm nay lại quay ngoắt như vậy?

Phương An nhận thấy ánh mắt mọi người trong nhà, không khỏi tự đau lên trong lồng ngực... Những người thân yêu của cô, cô đã đối xử với họ ra sao để giờ họ kinh ngạc với thái độ của cô như vậy...

Phương An lấy ra một túi quà, cô bày lên bàn:

- Bố mẹ, đây là nhân sâm rất tốt. An thần, dưỡng tâm nhé! Con đặt một người bạn thân mới có đó.

Rồi cô quay sang chị gái Phương Ly:

- Có cả của chị nữa nè, là mỹ phẩm Hàn Quốc đấy. Loại này rất hiếm, em đảm bảo chị dùng xong sẽ nghiện luôn, không dùng được loại khác nữa.

Cả nhà nhìn cô đến nỗi cảm có thể rớt xuống luôn. Mẹ cô háng giọng:

- Lại muốn nhờ vả cái gì? Mẹ nói trước mẹ không....

- Mẹ!- Phương An ngắt lời- Cứ nhờ vả mới được về nhà sao? Đây là nhà con mà!

Bố cô như không tin nổi đây là đứa con gái ông chăm bẵm 20 mấy năm trời. Chị gái cô lên tiếng:

- Em gái, em ổn chứ? Có chuyện gì sao?

Phương An hít một hơi sâu, nhẹ giọng:

- Con muốn đi Thụy Điển một thời gian..

- Cái gì?- Cả ba như đồng loạt hét lên.

- Cả nhà nghe con nói đã, con chỉ muốn an tĩnh một thời gian. Nghe nói khí hậu bên đó rất tốt, cuộc sống cũng không tồi. Con muốn nghỉ ngơi một lát.

Mẹ Phương An tưởng cô đang trốn tránh, nhẹ giọng:

- Đời người không phải chỉ có một người đàn ông. Tìm một người yêu thương con đi, đừng vì nó mà hành hạ bản thân nữa.

Cô mỉm cười:

- Mẹ à, con đã thông suốt rồi! Con cũng không còn trẻ con nữa. Sau chuyến đi Thụy Điển con sẽ đưa ra quyết định....

Cả nhà ai cũng nghĩ là cô đã thông suốt , đã hiểu ra. Bố cô hơi gần giọng nhưng âm điệu đã dịu dàng hơn:

- Liệu mà quyết định đi. Cũng đã phí 5 năm tuổi xuân rồi!

Cô mỉm cười mà trong lòng đắng ngắt. 5 năm qua cô đã sống phí hoài, để giờ muốn làm lại cũng không được.

Cô ở lại ăn cơm với cả nhà. Lần đầu tiên sau 5 năm cả nhà với sum vầy vui vẻ như thế. Và....cũng là lần cuối cùng...

Đêm về, cô quần quai trên giường. Khối u hành hạ cô, đau đến chết. Nước mắt chảy ra, cũng chỉ mình cô cô đơn chịu đựng. Chỉ mình cô trên chiếc giường lớn, khóc ướt gối chăn.

Sáng hôm sau, cô dậy sớm. Như thường lệ làm cơm hộp gửi cho anh. Công ty Trần Duy, cái tên ấy cũng là tên của chồng cô : Trần Duy.

3 năm lấy nhau, ngày nào cô cũng gửi cơm cho anh. Nhưng cô biết anh không bao giờ ăn. Lần nào cũng đổ đi rồi đi ăn cơm bên ngoài.

Đã có một thời gian, cô không gửi cơm hộp. Nhưng lòng đau thắt, nhớ nhung, cô lại đến công ty đưa cơm cho anh. Bước vào phòng, cô thấy Mỹ Anh đang mặc chiếc áo khoác của anh. Phương An lao tới, tắt vào mặt cô ta.

Cô đập phá văn phòng, chửi anh và cô ta là đôi mèo mả gà đồng; gian phu dâm phụ, khiến cả công ty được một dịp xôn xao.

Nghĩ lại bây giờ, Phương An thấy mình thật ngớ ngẩn. Cô- giống như nữ phụ phản diện, dần dần nghĩ rằng có thể có được tình yêu của anh bằng giành giật và thủ đoạn, bằng đánh ghen và làm loạn... Cô nhầm thật rồi!

Trần Duy, đây có lẽ là hộp cơm cuối cùng cô gửi cho anh.

Một hộp cơm nhiều món hơn thường ngày. Anh đổ đi thì thật tiếc. Cô hi vọng anh vì màu sắc món ăn mà hi vọng anh nếm thử. Mong anh thử món cô làm một lần duy nhất và cuối cùng này thôi...

Cô thu dọn đồ đạc gọn gàng, cầm vali đi. Ai cũng nghĩ cô đi Thụy Điển. Ai biết đâu cô vào viện trị xạ và sống những ngày cuối cùng.

Tóc cô rụng ngày một nhiều, trị xạ đau đớn, dây dợ cắm đầy người.

Mỗi lần trị xạ. Đau như chết đi.

Cô không liên lạc với bất kì ai... Ngày ngày một cuốn sổ, ghi nhật kí.

" Ngày ..tháng..năm....

Em nếu chết, anh có khóc không?"

" Ngày....tháng...năm...

Bố mẹ à, con trị xạ đau lắm, đau đớn muốn chết luôn...Con nhớ nhà, nhớ mọi người lắm..."

" Ngày ...tháng...năm....

Chị gái à, em rất ghen tị, anh Cường đợi chị lâu như vậy, yêu chị như vậy. Còn em, giờ này đau đớn nhớ người mình yêu. Càng nghĩ càng không có động lực sống chị à!"

" Ngày...tháng..năm...

Hôm nay mình ngồi viết thư ọi người thế nào không viết nổi một lá thư hoàn chỉnh. Cứ viết đến giữa chừng, nhìn lại đã thấy giấy ướt hết cả, phải viết lại. Càng viết càng khóc. Mình phải mạnh mẽ lên, phải cố gắng lên. "

Hằng ngày cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nắng vẫn vàng, cỏ vẫn xanh, chim hót vẫn râm ran kì lạ. Chỉ có cô ngồi đây, không biết mình còn sống được bao lâu nữa.

” Ngày....tháng..năm...

Anh bảo em rằng em ích kỷ. Vậy giờ cho em ích kỷ nốt lần này thôi! Em đau lắm, không gắng gượng được nữa rồi! Em mệt lắm.... đến sức cầm bút cũng không nổi....”

Giây phút cuối cùng, khi bệnh viện tìm được tờ di chúc cuối cùng của cô, mới nhìn thấy địa chỉ gia đình mà cô để lại.

Toàn bộ tiền tiết kiệm, cô tặng cho hội chữ thập đỏ.

Toàn bộ tiền bảo hiểm, cô nói đưa cho chị gái Phương Ly coi như đứa em gái bất nghĩa tặng quà cho chị trước khi lên xe hoa.

Cô không để lại gì cho anh. Cô mong anh không phải giữ bất kì vật gì thuộc về cô. Để anh thanh thản mà sống tiếp...

Tháng 12, lạnh thấu buốt...

Lạnh như trái tim Trần Duy bây giờ...

Mẹ Phương Anh đã ngã trong bệnh viện, chị của cô đến trước mặt anh khóc nức lên, tát cho anh một cái:

- Mày là cái loại đàn ông chó gì hả? Em gái tao vì mày như vậy, yêu mày như vậy. Tại sao không đối xử với nó tốt một chút....tại sao không để tâm đến nó một chút....Tại sao lại để nó ra đi một mình trong ...lạnh lẽo như vậy? Trả... trả lại em gái cho tao, trả em gái cho tao!!!!

Rồi Phương Ly ngồi thụp xuống đất, vẫn nức nở:

- Trả em... gái lại ..cho tao, trả cho tao!!

Bố Phương An nghe tin cô mất, lên cơn đau tim, phải nhập viện cấp cứu..

Cô cứ thế ra đi, để lại vết sẹo đau đớn trong lòng những người yêu thương cô nhất.

.....

Ngày mai táng cô, là một ngày mưa, mưa rất lớn, mưa tầm tã, mưa triền miên.

Đám tang rất đông, nhà tưởng niệm chật kín..

Anh biết trong đám đông kia, có bao nhiêu người từng nói xấu cô, từng mắng nhiếc cô không hiểu chuyện. Giờ họ dùng bộ mặt thương tâm đau đớn ngụy trang đó đến đây đưa cô về nơi cuối cùng.

Do bị ung thư, nên cô được hỏa táng. Mẹ cô lại ngã, chị gái cô lại ngã gục xuống. Cha cô phải vào nhà nằm vì sức khỏe suy giảm.

Chỉ có anh đứng đó, bất động, môi giật giật, cảm thấy như mình đã chết.

Anh cứ trân trân nhìn người ta để tro cốt cô vào khu mộ, trân trân bất động đứng yên, không thở nổi.

Mưa cứ thế rơi....

Hai ngày sau, một người con gái đến tìm Trần Duy, nói rằng cô ta là cô y tá đã chăm sóc cô những ngày cuối cùng.

Cô gái dúi vào tay anh một tờ giấy:

- Cô ấy bảo sau khi cô ấy mất thì đưa anh cái này. Nhưng công việc ở bệnh viện quá nhiều nên không thể đưa cho anh sớm được. Cô ấy không cho chúng tôi cách liên lạc với người nhà, cô ấy chỉ để lại

địa chỉ này để gửi bức thư này cho anh!

Trần Duy run rẩy cầm lấy bức thư, mắt vô hồn không còn sinh lực.

Trước khi đi, cô y tá còn nói:

- Cô ấy đã rất mạnh mẽ. Dù không có người nhà bên cạnh nhưng luôn cố gắng chống chọi với bệnh tật, kể cả những ngày cuối cùng...

Anh đứng đó, từ từ lật bức thư ra...

” Anh à, khi anh đọc lá thư này, cũng là khi em không còn trên đời nữa.

Em đã ký giấy ly hôn rồi, ở ngăn kéo thứ 2 bên phải bàn làm việc của anh. Em thông suốt rồi anh ạ.

Em bám riết lấy anh 2 năm, làm vợ trên giấy tờ của anh 3 năm. Vậy là em cướp mất của anh những năm năm cơ đấy!

Cho em năm năm này mang theo anh nhé!

Em xin lỗi, ngay từ đầu em đã sai, càng đi càng sai, càng làm càng lầm lỗi... Em đã sai một kiếp rồi anh ạ!

Điều duy nhất em có thể chuộc lại những sai lầm đó là chúc phúc cho anh, chúc cho anh và chị Mỹ Anh hạnh phúc. Em không có quyền xin hai người tha thứ, chỉ mong hai người sống thật tốt, thật vui vẻ!

Cho em được làm vợ anh nốt hôm nay thôi!

Vĩnh biệt...

Phương An ”

Anh sau ấy thần thờ đi về khu nhà của họ..

Ngôi nhà mà anh chưa từng làm chủ.

Anh bước vào nhà, mùi của đồ đạc xộc vào mũi. Anh đi vòng quanh nhà, hình như nơi nào cũng có bóng dáng của cô: phòng ngủ, phòng khách, nhà bếp, ban công...

Anh ngồi thụp xuống ghế sofa, hai tay xoa lấy mặt...

Nước mắt đột nhiên từ đâu chảy ra... Lần đầu tiên anh khóc vì một người con gái- người đó là cô.

Anh chưa từng nói với cô là anh không hề chưa từng thích cô. Anh chưa từng nói ngay từ cái nhìn đầu tiên tại trường đại học, anh đã yêu cô.

Anh cũng chưa từng nói với cô anh không hề yêu Mỹ Anh, cô ấy và anh chỉ là bạn.

Anh chưa từng nói với cô anh bàng hoàng thế nào khi thấy cô gái trong sáng anh yêu thích ép anh bằng thủ đoạn để lấy cô. Lấy công ty bố anh ra để làm trao đổi. Cô không biết anh đã tổn thương bao nhiêu, thất vọng thế nào, đến một chút tự trọng của đàn ông cô cũng không cho anh giữ nổi.

Anh chưa từng nói cho cô biết đêm tân hôn anh ra ngoài phòng khách ngủ, đến nửa đêm vào đắp chăn và lau nước mắt cho cô.

Anh chưa từng nói cho cô biết anh luôn cử người bảo vệ cô. Chụp ảnh của cô gửi cho anh hằng ngày. Anh chưa từng nói cho cô biết mỗi khi anh về luôn để ý xem cô thế nào, và mỗi lần anh đều biết cô đã gầy đi một chút.

Anh chưa từng nói cho cô biết khi cô mang cơm hộp đến, anh thường nói đi xã giao. Xong lại ăn rất ít, sau đó về văn phòng ăn hết cơm cô mang đến.

Anh chưa từng nói cho cô biết anh đau lòng như thế nào khi cô nước mắt giàn giụa hỏi anh: ” Anh ghét em như vậy sao?” . Phải, anh rất ghét cô bây giờ, anh yêu cô gái trong trẻo ngày xưa, cười tươi như nắng. Anh ghét cô gái bây giờ, không từ thủ đoạn, bất chấp cảm nhận của người khác, ích kỷ và không suy nghĩ. Cô đánh ghen không dưới chục lần, phá cuộc họp của anh, gây sự với Mỹ Anh. Anh thực sự mệt mỏi, anh không biết làm gì với cô, thế nên anh trốn tránh.

Giờ, thì cô bỏ anh đi mất.

Tim anh đau đến tựa như bị ai hung hăng dẫm đạp, đến ngón tay còn run rẩy không thể cầm nổi cốc nước.

Mỹ Anh từng bảo anh: Yêu nhau sau phải hành hạ nhau như vậy? Là vì cô yêu mù quáng hay anh đã hành xử sai lầm.

Cô nói cô đã sai một kiếp!

Còn anh đã sai một đời...

Hôm đó, anh đỗ xe dưới nhà, nhìn thấy cô xách vali lên taxi. Theo dò hỏi, anh biết cô đi Thụy Điển. Anh buồn, anh chán nản gọi điện cho thám tử không cần đi theo cô nữa, quay đầu xe trở về công ty. Anh không ngờ rằng hôm đó cô không đến sân bay, mà là tới bệnh viện.

Anh cứ tưởng anh cứ quay lại là sẽ thấy cô đứng đó đợi anh, chờ anh. Nhưng anh nhầm, cô đã đi mất rồi, đi mãi mãi...

Anh để cô cô đơn lạnh lẽo trong ngôi nhà này 3 năm...

Đến phút cuối cùng đau đớn cũng mình cô chịu đựng...

Người ta bảo : CHÚNG TA KHÔNG BIẾT CHÚNG TA CÓ NHỮNG GÌ CHO ĐẾN KHI MẤT ĐI. Anh mất cô, mới biết hóa ra cô là một phần tâm can anh.

Anh khóc, cứ thế khóc như một đứa trẻ...

Những giọt nước mắt muộn màng...

Đọc tiếp Em đã sai một kiếp – Chương 2

2. – Chương 2

Trần Duy hút thuốc ngày càng nhiều. Lao đầu vào công việc nhưng trái tim thì như đã chết hẳn.

Thư kí của anh, lần đầu thấy anh suy sụp như vậy.

Ngày trước, công ty có điều đứng thế nào, anh cũng không để lộ vẻ mệt mỏi.

Cô biết vợ anh vừa mới mất. Một cô vợ chỉ trên danh nghĩa, chẳng biết làm gì ngoài đánh ghen và cãi cọ. Chủ tịch không yêu cô ta, nhưng giờ người mất rồi anh thương tiếc như vậy quả là người đàn ông có tình nghĩa.

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy...

Không ai biết anh cũng yêu cô, cũng yêu cô thật lòng..

" ngày..tháng...năm...

Hôm nay là ngày đầu tiên em trị xạ. Bác sĩ hỏi em người nhà đâu, em chẳng nói được....Em chẳng thể gọi về nhà, càng không thể gọi cho anh... Lần đầu tiên em đau như thế. Đau...nhưng em quen rồi, quen với đau đớn trong 5 năm trời rồi! Thậm chí có lúc còn đau hơn bây giờ nữa..."

Trần Duy đến nhà tang lễ, xin lọ cốt tro của cô về. Người ở đó nhất định không cho, ba mẹ Phương An đã nói anh tuyệt đối không được động vào cốt tro của cô.

Anh thuyết phục lên xuống, dùng đủ cách, cuối cùng người ta cũng cho anh được ôm lọ tro của cô về.

Anh nâng niu chiếc lọ như ôm chặt sinh mạng trong lòng.

Anh nhớ lần đầu tiên cô vào trường đại học, nụ cười của cô rất tươi. Y như một bông hướng dương dưới mặt trời rực rỡ. Cô giơ tay trước mặt anh: " Chào anh, em là Phương An, mong anh giúp đỡ!" Cô đâu biết nụ cười của cô làm tim anh run lên, khiến cho anh ảm áp.

Sao bây giờ ôm tro cốt trong tay, chỉ thấy lạnh ngắt.
Phương An, em cười đi được không? Bao lâu rồi em không cười?

Về đến nhà, anh đặt lo cốt tro lên bàn. Nhìn chăm chú.

Rồi anh lấy rượu, để trước anh một chén, cô một chén

- Phương An, em cùng anh uống đi! Mấy ngày nay anh toàn uống một mình thôi, chán lắm!

Anh đưa ly rượu lên miệng. Uống một hơi hết.

Chén trước bình tro cứ còn nguyên, mà anh không biết đã uống bao nhiêu ly.

Anh gục xuống bàn, lẩm bẩm:

- Anh đau lắm Phương An, bao năm qua anh đã mệt lắm rồi! Cho anh cơ hội đi... cho anh yêu em lần nữa....

Cho anh ..cho anh một lần nữa.

Anh nhất định không để em phải khóc một mình...

Cho anh một lần nữa....chỉ lần nữa thôi....

Anh nhất định sẽ yêu em hơn những gì anh có....

" Ngày...tháng...năm....

Sân trước bệnh viện có hai đứa nhỏ. Một trai, một gái- chúng thật dễ thương. Chúng không phải anh em, là một đôi thanh mai trúc mã. Đứa bé gái bị tim bẩm sinh, bé trai ngày nào đi học xong cũng vào thăm bé gái...

Em chợt nghĩ đến anh...và Mỹ Anh.

Thế nào là thanh mai trúc mã, em hiểu rồi. Tình cảm ấy đâu dễ chia rời anh nhỉ?

Em hồi hận lắm.... Đáng ra từ đầu em đã không nên...."

Phương An thấy đầu đau như búa bổ. Cô tỉnh dậy, mở mắt ra, chỉ thấy ánh sáng của đèn ngủ. Cô lơ mơ, thiên đường đây sao? Cô theo thói quen lần sang ngang, chạm tay vào thứ gì cứng. Cô cầm lên, hóa ra là chiếc điện thoại. Chiếc điện thoại cô dùng 3 năm về trước.

Cô nhớ rất rõ, chiếc điện thoại này là do người bạn thân đi du học tặng cho cô. Nhưng một lần đi đánh ghen cô làm rơi mất...

Cô ngạc nhiên bật chiếc điện thoại lên

2h sáng

Ngày 15-8-2011

Đây không phải là ngày cưới của cô hay sao?

Đây không phải là đêm tân hôn của cô hay sao?

Cô chán kinh? Cô quay về 3 năm trước sao?

Cô tung chăn chạy vào toilet trong phòng. Không khỏi giật mình, gương mặt trong gương là cô 3 năm trước.

Trẻ trung, kiêu hãnh....

Cô tần ngần một lúc lâu trước gương, rồi thần thờ lên giường.

Chuyện kì lạ này là có thật với cô sao?

Hồi sinh trở về quá khứ, hay thật....

Tại sao, tại sao không cho cô về cái ngày chưa gặp anh, chưa lấy anh, mà lại để cô hồi sinh vào hôm nay cơ chứ?

Để cô hồi sinh vào đúng đêm tân hôn của cô. Lúc sai lầm của cô đã đậm rồi? Tại sao bắt cô sống trong cái cảnh lạnh lẽo này một lần nữa? Đêm tân hôn chỉ một mình cô co tròn trong chiếc chăn cô quạnh, cứ thế khóc, khóc, khóc rồi thiếp đi...

Tại sao lại nghiệt ngã cho cô làm lại từ đây? Từ khi cô đã sai, khi cô đã lún vào hôn nhân vô thực? Sao bắt cô phải sống trong không gian đau đớn này lần nữa.

Nghĩ đến thôi, lòng cô quặn thắt. Nước mắt thi nhau chảy xuống. Cách đây 3 năm, giờ này cô đã ngủ rồi. Vì khóc nhiều quá mà thiếp đi.

Ai ngờ đâu, cô sống lại, trong giờ phút này, lại khóc òa lại một lần nữa...

Trò đời thực nực cười. Cuộc đời thật nghiệt ngã...

Hai lần tân hôn, đều ôm chăn tự khóc.

Cho cô hồi sinh làm gì?

À, có lẽ chỉ là một giấc mơ thôi. Một giấc mơ khi cô đã về thiên đàng.

Cô tự đánh mình, cảm giác thật đau.

Cô chớp mắt đi chớp mắt lại, vẫn thấy hiện thực sờ sờ trước mắt. Nước mắt lại tuôn ra... Cô, là thật. Sống lại bằng xương bằng thịt một lần nữa..

Đầu thai về quá khứ của chính mình.

Bỗng nhiên..

...

...

....

Cánh cửa phòng cô mở ra...

Cô hoảng loạn.

Ngôi nhà này chỉ có cô và anh. Anh đang ngủ ngoài phòng khách cơ mà. Tại sao, 3 năm kết hôn anh cũng không hề đặt chân vào căn phòng này cơ mà?

Cô nhắm tịt mắt lại, giả vờ ngủ..

Cô nghe thấy tiếng thở đều đều của anh ngày càng gần. Cô cảm nhận được bàn tay anh vươn tới, đắp chăn lên người cho cô, chỉnh nhiệt độ điều hòa. Tưởng anh đã đi ra, anh bất ngờ quay lại, đưa tay lau những giọt nước mắt trên khoé mi cô, nói rất nhỏ:

- Thật ngốc!

Nói rồi anh bước ra khỏi phòng.

Phương An mở mắt ra, nước mắt lại tràn ra...

Đây là giấc mơ sao? Mơ- sao có thể thực như vậy? Rõ ràng như vậy.

3 năm trước, anh cũng vào căn phòng này, đắp chăn và lau nước mắt cho cô?

Cô tự nhéo mình thật đau, nhưng hình như cô không hề mơ mộng. Đó là sự thật.

Sự thật của bây giờ và 3 năm về trước.

Anh có quan tâm cô sao? Cô có hi vọng sao?

Ông trời cho cô sống lại vào khắc này để cho cô biết anh cũng có chút để ý đến cô?

Nhưng rừng mình nhớ lại, cuộc hôn nhân tan vỡ, những ánh mắt lạnh của anh, những nỗi đau về tinh thần 3 năm đằng đẳng... Cô không còn đủ tự tin yêu anh lần nữa....

Cô sợ trái tim chẳng chịu vết thương này sẽ không còn chỗ để dao rạch vào nữa.

Không thể nữa, không bao giờ có thể nữa...

Trần Duy cho em biết đi, anh có quan tâm đến em dù chỉ một chút không?

” Ngày...tháng...năm...

3 năm em đuổi theo hạnh phúc vô thực, đuổi theo một cuộc hôn nhân không có tình yêu. Và giờ, khi nhận ra mình sai, em chỉ còn 3 tháng vốn vẹn....để sống....và yêu anh!”

” Ngày...tháng...năm...

Bố mẹ à, con không có nhiều tiền tiết kiệm. Mấy năm qua con thực tiêu xài hoang phí quá rồi! Nhưng đến một cái áo cũng chưa từng mua cho bố mẹ.

Chị gái à, em dọn đồ mới để ý em nhiều mỹ phẩm kinh khủng. Ngày nào cũng cố xinh đẹp nhưng chẳng ai thèm nhìn. Nghĩ nực cười chị nhỉ? Ước gì chị em mình trước đây dạo phố nhiều hơn, em sẽ biết chị thích loại kem nào, son môi nào mà lựa chọn tặng chị....

Giờ có lẽ là muộn quá rồi!”

5 năm trước...

Phương An – một cô gái xinh đẹp, trẻ trung, thơ ngây và đôi phần kiêu ngạo. Cô bước vào đại học, trở thành hoa khôi của khoa.

Có lẽ vì thế mà cô luôn cho rằng mọi thứ đều trong tầm tay mình. Muốn gia thế có gia thế, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn học vấn có học vấn. Vì vậy, cô mặc nhiên cho rằng anh cũng là của cô.

Trần Duy, anh là một trong những sinh viên xuất sắc nhất trường, đẹp trai, thân hình không tầm thường, lại nhân phẩm rất tốt. Đương nhiên anh thuộc tầm ngắm rất nhiều cô gái.

Có cả Phương An.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô nở nụ cười cuốn hút nhất, bắt tay anh:

- Chào anh, em là Phương An, mong anh giúp đỡ.

Lần thứ hai gặp anh ở sân bóng rổ, cô áp chai nước lạnh vào má anh, nghịch ngợm:

- Cho anh đấy!

Lần thứ 3 gặp anh, anh đi cùng cô gái khác- Mỹ Anh- Thanh mai trúc mã từ bé đến lớn của anh.

Không hiểu sao cô thấy ghen tị, rất ghen tị.

....

Lần thứ 4 gặp anh, anh đang ngồi đọc sách. Cô ngón chân đến bên cạnh anh, đập bốp vào vai anh:

- Òa!

Anh giật mình quay lại, Cô lại nở nụ cười. Cô thấy anh hơi đơ ra một chút. Cô khúc khích ngồi bên cạnh anh:

- Sư huynh, em cũng muốn học...

Lần thứ 5....

Lần thứ 6...

..

Lần thứ...

Mỗi lần gặp anh, cô càng mạnh dạn hơn, càng bám lấy anh hơn.

Còn anh như không gần không xa, cảm xúc chẳng rõ ràng là có tình cảm hay không với cô.

Năm đó anh ra trường, cô mới là sinh viên năm hai.

Anh đi là, và Mỹ Anh là đồng nghiệp của anh.

Cô lo sợ mất anh, sợ anh sẽ yêu Mỹ Anh, sẽ quên cô...

Cô yêu anh điên dại, như con thiêu thân lao vào lửa hồng.

Cô tỏ tình với anh, chỉ thấy anh không có chút cảm xúc gì...

Cô hoảng loạn lo anh sẽ không còn bên cô. Cô bắt bố mình dùng thế lực ép anh cưới cô. Công ty bố anh nhỏ hơn công ty cô, thu mua nó với bố cô không khó.

Cô làm cả nhà điên lên, bố cô vì tức mà lên cơn đau tim nhập viện. Mẹ cô tâm sự, an ủi thế nào cô cũng không nghe...

Cô ương bướng, ngang ngạnh, luôn tự mình là đúng. Cô cho rằng khi lấy anh rồi, cô nhất định làm cho anh yêu cô.

Cô bỏ học đại học, cố gắng học bếp núc, nấu nướng, nữ công gia chánh để làm người vợ tuyệt vời trong mắt anh.

Kết quả, cô sai rồi, sai thật rồi...

Tự hào rách trái tim mình...

Tự làm mình đau đớn...

Đến lúc chết vẫn đau đớn khôn nguôi...

....

...

....

...

...

Phương An nằm trên giường, nghĩ lại mọi chuyện. Đây là cơ hội ông trời cho cô, cô không thể lại lãng phí.

Cô nhất định sẽ sống tốt, sẽ cố gắng để anh hạnh phúc ở kiếp này...

Vì....

..

.

Cô đã sai một kiếp rồi, không thể tiếp tục nữa...

Đọc tiếp Em đã sai một kiếp – Chương 3

3. – Chương 3

” Ngày...tháng...năm....

Hôm nay y tá mới đến, cô ấy ngạc nhiên lắm khi thấy em. Cô ấy bảo hồi trước em đã từng giúp cô ấy ở quán bar Loti.

Hôm đó, anh nhớ không? Sáng em vừa đánh ghen với thư kí của anh, tối đi bar. Thấy một cô gái bị một tên bắt đi, em chả kịp suy nghĩ, dùng túi xách đập vào gáy hắn. Hắn bất tỉnh. Trong túi của em toàn những thứ như chì vôi sắt, nặng gần chết. Đang giận, em còn lấy guốc cao gót dằn cho hắn một trận nữa chứ.

Sau ấy, tên đó bị bắt, em cũng bị đưa về đồn. Anh đến bảo lãnh em về, trong mắt anh toàn chán ghét.

Hôm nay gặp lại cô ấy, không ngờ cô lại là y tá của em.

Thật ra quanh ta có rất nhiều người tưởng như xa lạ, nhưng thực ra lại quen thân. Còn có những người tưởng gần gũi quen thân, hóa ra lại vô cùng xa lạ...

Như anh và em, một mái nhà, nhưng hai cuộc sống....”

Sáng ngày hôm sau, Phương An tỉnh dậy, thấy Trần Duy đang chuẩn bị đi làm. Cô lấy hết sức bình tĩnh, nói với anh:

- Anh Duy, em có chuyện muốn nói.
- Giữa chúng ta có gì để nói sao?- Anh không nhìn cô đáp.
- Sẽ không mất thời gian của anh đâu! Cho em 3 phút.

Trần Duy quay đầu lại nhìn cô, thẳng thừng:

- Không cần.

Thấy anh bỏ đi, cô vội thốt lên:

- Trần Duy, cho em xin lỗi!

Phương An cắn môi, ngày trước dẫu cô sai thế nào cũng không chịu xin lỗi. Cô biết cô kiêu ngạo, nên không bao giờ chịu nhận lỗi về mình. Cho nên, cô sẽ thay đổi. Cô sẽ làm lại, trở về là cô gái ngày trước, không ganh đua đố kị, chỉ mong anh hạnh phúc.

Bàn tay Trần Duy khựng lại trên tay nắm cửa, không thể tin vào tai mình.

Cô? Xin lỗi anh? Cô gái kiêu ngạo anh biết xin lỗi anh!

Trần Duy quay lại, nhìn cô, ánh mắt vạn phần kinh ngạc.

Cô tiếp, nước mắt thi nhau chảy xuống:

- Em suy nghĩ rồi, em thực sự đã sai lầm. Em tưởng rằng có anh bên cạnh thì sẽ làm anh yêu em, cho nên...em mới ép anh... lấy em... Nhưng em hiểu là...người anh yêu sẽ mãi không phải là em, không bao giờ cả....

Cô ngược mắt lên nhìn anh, mặt giàn giụa nước mắt nhưng vẫn mỉm cười:

- Đã bắt anh kết hôn cùng em...thực xin lỗi... Không thể ly hôn ngay được, nhưng... em nhất định sẽ để anh tự do....để anh hạnh phúc.... vậy nên xin anh đừng chán ghét em như vậy!

Trần Duy nhìn cô, từ kinh ngạc cho đến đau lòng.

Lúc trước còn bắt bố cô ép anh cưới cô, giờ nói sẽ để anh được tự do.

Liệu có phải đem tân hôn lạnh lẽo, khiến cô đã hiểu mình sai?

Nhìn cô như vậy, nghe cô vì anh mà nói những lời đó, làm anh thực đau lòng.

Anh bước đến, nâng cằm cô lên, anh sẽ không khống chế con tim mình nữa. Anh yêu cô, điều đó là sự thật...

Anh đặt lên môi cô một nụ hôn, thật sâu, thật lâu...

Phương An thấy con tim như ngừng đập, cô thấy mình như đang mơ, đang chờ vợ bất định.

Vậy để cho cô mơ nốt đi!

Cô vòng tay qua cổ anh, đón nhận nụ hôn của anh. Anh như càng điên cuồng, kéo cô vào lòng, lấy hết đường khí.

Anh hôn lên cổ cô, giọng trầm khàn:

- Chúng ta động phòng bừa đi!

Phương An hơi giật mình, rồi cô mỉm cười, hôn lên môi anh...

Phương An tỉnh dậy, thấy nửa thân dưới đau không chịu nổi.

Cô cố gắng ngồi dậy, mới phát hiện có cánh tay đặt trên eo mình. Cô quay sang, là anh.

Khuôn mặt hoàn mỹ, tinh tế, vừa đàn ông vừa mê hoặc. Sống mũi cao thẳng, tóc hơi xoăn rủ xuống trán. Trời ạ, sao anh ngủ cũng đẹp trai như vậy?

Phương An nhớ ra, đây là lần đầu tiên của cô...

Lần đầu của cô, trao cho người đàn ông cô yêu chết đi sống lại quả thật không còn gì hối tiếc...

Điều này khác hẳn với 3 năm trước. Anh ra khỏi nhà và không bao giờ trở về theo đúng nghĩa.

Phương An đưa tay chạm vào lông mày của anh, vẽ theo hình cung. Từng nét từng nét.

Cô không mơ, cô và anh đã xảy ra quan hệ...

Cô biết anh đã rất dịu dàng, vô cùng dịu dàng... nâng niu cô?

Vì sao? Vì sao?

Đột nhiên, một bàn tay giữ tay cô lại:

- Đừng làm ồn, để anh ngủ!

Là âm thanh ngái ngủ của anh. Cô giật mình, xấu hổ nép vào ngực anh.

Trần Duy mỉm cười, cô nhóc này!

- Trần Duy, em xin lỗi...xin lỗi đã ép buộc anh!- Cô lí nhí.

Từng lời cô như giọt nước tràn vào tim anh, ấm áp....

Anh hôn lên tóc cô, hừ nhẹ:

- Anh rất giận, rất giận luôn đấy. Cô gái anh yêu dám ép hôn anh! Đến lòng tự tôn của đàn ông cũng không giữ cho anh một chút!

Cô chần kín, lấp bắp:

- Anh nói...nói cái gì cơ?

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, Trần Duy hắng giọng:

- Không có gì, không có gì cả!

Phương An nhìn anh, rõ ràng là anh đổ mặt nhe!

- Anh...không phải yêu Mỹ Anh sao?

- Ngốc! Yêu cô ấy mà còn để cho em bám theo 2 năm lận, anh là sở khanh à? – Anh chẳng yêu cô.

Anh yêu cô, yêu cô, yêu cô?

Sự thật này khiến Phương An không khỏi kích động, cô hờn dỗi dụi dụi vào ngực anh:

- Vậy sao anh không nói, không nói cho em? Anh quá đáng, quá đáng!

Hại cô, phí 3 năm tuổi trẻ.

Hại cô, đến chết vẫn đau khổ?

Thấy cô bắt đầu khóc, anh vội dỗ dành:

- Thôi nào, rồi, là anh quá đáng! Bù cho em!

Nói rồi....

Anh cúi đầu hôn cô thật sâu

Anh rời môi cô, nhìn cô cười mãn nguyện

Cô đánh lên ngực anh:

- Đồ cơ hội!

Anh cười, lại hôn cô lần nữa....

....và lần nữa....

... và cái gì đó thêm lần nữa....

Cuộc sống hôn nhân của Phương An bắt đầu...

Khác hẳn...

Tại sao cô lại lãng phí một kiếp nhỉ? Hóa ra anh cũng yêu cô, và cô cũng yêu anh! Thật tốt...

Mưa kéo đến, Phương An đang nấu ăn trong bếp, nói vọng ra:

- Ông xã, mau thu quần áo vào đi!

Đột nhiên cô thấy có đôi bàn tay ôm từ đằng sau mình, anh tựa cằm lên vai cô.

Cô cười khúc khích, hơi cựa quậy:

- Anh đi thu quần áo đi. Sắp mưa rồi!

- Anh thu rồi!- Trần Duy khẽ lên tiếng.

Cái cảnh này là cảnh cô đã mơ từ bao lâu, cô nấu ăn, anh từ đằng sau ôm cô, thật dịu dàng... Giống như mơ, nhưng lại vô cùng chân thực.

Cô giả vờ quát anh:

- Đi ra cho em nấu ăn!

- Anh không đi!

Cô quay đầu lại, trừng mắt nhìn anh, anh cười hì hì, vòng tay ôm cô càng chặt:

- Hôn anh một cái thì anh đi!

Chó sói, dê xồm! Cô mắng thăm! Nhưng vẫn nhón chân hôn lên môi anh.

Anh cười, cũng nhẹ nhàng hôn lên môi cô:

- Có cần anh giúp gì không?

Phương An hừ mũi:

- Không cần, có người nào đó mới làm vỡ có 3 cái bát, bốn cái đĩa thôi!

Trần Duy lại phá lên cười, cắn lên mũi cô:

- Nhóc con!

Nói rồi, cô đẩy anh ra phòng khách.

Sau đêm lễ tân hôn “muộn”, anh hỏi cô muốn đi tuần trăng mật ở đâu, cô chỉ bảo muốn anh ở nhà một tuần. Không phải cô không muốn đi, mà cô muốn hạnh phúc trong ngôi nhà này, ngôi nhà mà trước kia chỉ toàn bóng dáng của một mình cô.

Còn bây giờ, căn nhà này là của cả cô và anh, của hai người....

Kiếp này ích kỷ yêu anh thêm một lần, nhưng cô sẽ không còn cố chấp. Chỉ cần anh muốn, cô sẵn sàng buông tay, sẵn sàng chúc phúc cho anh.

Bởi vì hạnh phúc ngắn ngủi, nhưng là hồi ức tươi đẹp nhất của cô.

Bàn bếp được dọn ra, cơm nước dọn dẹp xong xuôi, Phương An và Trần Duy ngồi trên sofa xem tivi nhưng đôi vợ chồng già vậy. Cô ngả đầu tựa vào vai anh, anh dang tay ôm vai cô, cứ thế, chăm chú xem tivi.

Một bộ phim điện ảnh, thực cảm động. Một cô gái yêu một chàng trai, nhưng chàng trai đó không hề hay biết. Chàng trai yêu một cô gái khác, sống hạnh phúc. Còn cô gái kia, đi đến miền nào đó xa xôi, không trở lại, cuối cùng bị bắt làm con tim của một vụ khủng bố, sau đó bị thủ tiêu bịt đầu mối. Trước khi chết, cô lấy máu viết tên chàng trai kia, khoé mắt lặng lẽ chảy một giọt nước mắt.

Phương An vừa xem vừa khóc nức nở. Kiếp trước của cô, cũng có những điều tương đồng như vậy.

Đau khổ, chia li, sai lầm và vứt bỏ, cái chết,... cô thấy mình trong đó, thật bi thảm biết bao.

Kiếp trước cô cũng vậy, đến lúc gần chết cũng vẫn gọi tên anh. Đáp lại cô, chỉ có một tiếng bác sĩ gấp gáp:” Mạch tim rất yếu, hô hấp giảm nhanh!”

Rồi cô cứ thế lịm đi, rất đau..nhưng môi vẫn nói: ” Trần Duy..Trần Duy..”

Có thể cô quá diêm đại, diên đại và quá ngây thơ...

Giờ cô khóc, vì cái gì chứ?

Trần Duy thấy cô gái trong lòng khóc không thôi, thấy không ổn, bèn hỏi:

- Vợ à, em sao vậy?

Cô lắc đầu, kiên quyết lắc đầu.

Anh thở dài, cô nhóc này, rồi ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô:

- Chỉ là phim thôi mà! Vợ anh sao lại đa cảm vậy hả?

Cô lại vùi mặt vào ngực anh. Chỉ có hơi ấm của anh mới khiến cô an tâm, khiến cô không lo sợ.

- Đừng khóc nữa! Áo anh bị em làm cho ướt hết rồi!

Cô bỏ mặt ra, mới thấy ngực áo trước của anh ướt hết cả.

Cô ôm thắt lưng anh, giọng khàn khàn vì vừa khóc xong:

- Xin lỗi anh, ông xã!

Một tiếng ” ông xã” như khiến cho trái tim Trần Huy mềm nhũn ra. Anh càng ôm chặt cô vào lồng ngực, an ủi:

- Không sao, đừng khóc nữa! Xem cái khác nhé!

Cô trong ngực anh khe khẽ gật đầu.....

” Ngày...tháng ...năm....

Hôm nay trời rất trong, rất sáng...

Cô y tá đưa em đến phía sau vườn của thư viện, nơi đó có một cái sân nhỏ, nơi mà mặt trời rực rỡ nhất! Em ngước mắt nhìn lên, nhưng rất chói. Mặt trời rất sáng, nên em không nhìn được gì hết...

Anh luôn là mặt trời của em, nhưng em chưa bao giờ nhìn thấy được anh, chỉ vì anh quá chói mắt...”

Phương An ngồi trong lòng của Trần Duy, cô hỏi anh:

- Ông xã à, sau này em vẫn muốn đi học đại học tiếp!

Hồi trước cô bỏ học đại học, chuyên tâm trở thành người phụ nữ của gia đình. Cuối cùng, đến tám bằng tốt nghiệp đại học không có; cô có gì để xứng với anh?

Cho nên cô sẽ quyết tâm, chăm chỉ một chút. Cô hoàn toàn có khả năng, muốn trở thành một người vợ tốt của anh, muốn nâng niu quý trọng chính mình.

Trần Duy hơi ngạc nhiên, sau đó anh cười:

- Anh đâu cấm vợ anh đi học!

Cô hạnh phúc ôm lấy cổ anh:

- Ông xã là tốt nhất.

Trần Duy nhếch môi cười, đặt môi mình lên môi cô, nói thật nhẹ:

- Không tốt với em thì tốt với ai?

Cô cảm động. Lần đầu tiên cảm thấy cuộc đời thật đẹp. Trước đây cô luôn trách ông trời sao không cho cô hạnh phúc, có lẽ ông trời muốn cho cô trải niềm khổ đau rồi mới được bên anh như thế này!

- Trần Duy, em yêu

anh!- Cô vùi mặt vào cổ anh.

- Anh cũng vậy, Cô ngốc ạ!- Anh nhẹ vuốt tóc cô.

- Không! Anh phải nói cơ!

Trần Duy mỉm cười. Cô nhóc chưa lớn này rất thích làm nũng anh. Những lúc thế này thực rất ngọt ngào, khiến anh không tự chủ được lại càng yêu cô nhiều hơn.

- Anh yêu em, Phương An!

Đọc tiếp Em đã sai một kiếp – Chương 4

4. – Chương 4

” Ngày...tháng...năm..

Hôm nay trời mưa.. tầm tã...

Em còn 2 tháng nữa thôi!

Em nhớ ngày sinh nhật anh năm ngoái, trời cũng mưa rất to...

Em nhìn anh mặc vest sang trọng trong đại sảnh, nâng ly rượu vang với mọi người.

Em đứng bên lề, mãi mãi chỉ là một kẻ cô độc....”

Sáng sớm, Phương An bị ai đó léo nhéo:

- Vợ à, anh đói, dậy, dậy làm bữa sáng đi!

Cô nghe tiếng cũng biết là Trần Duy, cười thầm trong bụng: anh lại nhõng nhẽo rồi.. Cô dụi dụi vào ngực anh:

- Ông xã, em muốn ngủ, muốn ngủ lắm!!

Tại ai mà đêm qua cô không ngủ được hả? Hứ!

Trần Duy vuốt nhẹ tóc cô, mái tóc mềm mượt thơm nhẹ. Anh dịu dàng:

- Không phải nói hôm nay đi thăm bố mẹ anh với bố mẹ em sao?

Phương An giật mình vùng dậy, kéo chăn sang một bên:

- Đúng rồi! Sao anh không nói sớm chứ?

Trần Duy đứng bên cười khỏ, anh thật hết cách với cô mà...

Khác với kiếp trước, bị nhà chồng ghẻ lạnh, cha mẹ đẻ ruồng bỏ cô; kiếp này Phương An hình như đã lấy lại tất cả, sự tin yêu của cha mẹ hai bên, và cả tình yêu của anh.

Nước mắt hình như không còn thấm trên mắt cô nữa.

Phương An tiếp tục đi học đại học, cô được rất nhiều chàng trai theo đuổi, điều này khiến cho ai đó thực sự rất khó chịu:

- Vợ, em ra đây cho anh! – Trần Duy gầm lên

Phương An hốt hoảng tưởng anh bị làm sao, vội vàng chạy lên mới thấy anh đang ngồi trước laptop, mặt đen như đất nồi.

- Em giỏi thật đấy nhỉ?- Trần Duy nghiêng răng.

Phương An không hiểu gì mới nhìn vào màn hình laptop, hóa ra....là có nam sinh viên gửi tin nhắn tỏ tình với cô trên facebook. Lời lẽ thì ơng bướm lả lơi, hoa nguyệt trùng điệp, cô nghe mà còn rợn gai ốc. Phương An còn chưa kịp nói gì, đã thấy anh block (chặn) luôn người đó, sau này người này sẽ không tìm được facebook của cô nữa...

Trần Duy hậm hực:

- Bảo đeo nhẫn cưới thì không đeo, lại còn để nam sinh khác tơ tưởng.

Phương An bật cười khinh khích, chạy đến ôm lấy cổ anh từ đằng sau, nói:

- Ông xã, em mới là sinh viên năm thứ 3, đeo nhẫn cưới đi học kì chết đi được!

- Kì gì mà kì, không đeo anh không yên tâm. Lần sau nhất định phải đeo, định cướp hoa của anh mà dễ à?

- Ông xã, anh ghen à?- Phương An ôm cổ anh, cười cười.

Trần Duy hắng giọng, cổ tử ra thản nhiên đánh trống lảng:

- Từ nay không cho phép em qua lại với mấy tên bên khoa quản trị kinh doanh nữa.

- Ông xã, đúng là anh ghen thật kìa!

-.....

Phương An cầm cơm hộp đến công ty cho anh, định dành cho anh một bất ngờ.

Cô nhớ đây là việc trước đây cô thường xuyên làm, nhưng anh chưa bao giờ nểm thử. Bây giờ hàng ngày anh đều cố về sớm ăn thức ăn cô làm, thật khiến cô cảm động.

Cô mở cửa bước vào văn phòng anh, thấy Mỹ Anh đang mặc áo khoác của anh, tựa vào vai anh.

Kiếp trước, nhìn thấy cảnh này, cô đã không nghĩ gì xông đến tát một phát lên mặt Mỹ Anh, đánh chửi ầm ĩ công ty, khiến anh một phen bẽ mặt. Bây giờ, cô lại không thể tiếp tục sai lầm.

Trần Duy nhìn thấy cô, lập tức đẩy Mỹ Anh ra, nói:

- Phương An!

Phương An hít một hơi sâu, lên tiếng:

- Xin lỗi đã làm phiền!

Nói rồi, cô quay đầu chạy đi:

- Phương Annnnnn!- tiếng anh gọi cô.

Cô bịt chặt hai tai, chạy xuống khỏi công ty, không muốn nghe gì cả.

Bởi vì cô sợ, người anh chọn sẽ không phải là cô?

Cô bên anh bao lâu? Đến hôn nhân cũng là cô ép buộc anh, cô lấy gì để níu chân anh trong cuộc hôn nhân mong manh này...

Thà đừng để cô nghe, đừng để cô nhìn thấy, cứ để cô chìm vào mộng tưởng là anh yêu cô.

Nước mắt xa lạ lại tràn khoé mi, trái tim không ngừng co rút đau đớn.

Bỗng bàn tay cô bị ai nắm chặt, quay lại mới thấy đó là anh- Trần Duy.

- Em chạy cái gì mà nhanh như vậy hả?- tiếng thở của anh còn chưa ổn định.

Phương An nén thứ gì đó nghẹn nghẹn ở cổ họng, quay lại nhìn anh:

- Anh đừng để ý đến em, thật ra, anh không cần....

Chưa nói hết câu, cô bị anh kéo vào lồng ngực, giọng anh vang lên:

- Nhóc con, lại nghĩ cái gì rồi?

Cô không kìm chế nổi, thút thút trong lòng anh:

- Em tự nhủ..tự nhủ sẽ buông tay khi nào anh muốn...sẽ để anh...tự do lựa chọn hạnh phúc ... Nhưng rất cuộc...vẫn..vẫn là em..ích kỷ, thấy anh với chị Mỹ Anh cạnh nhau liền khó chịu...liền không kìm chế được....Em...em xin lỗi ...!!!

Tiếng nức nghẹn của cô khiến anh đau lòng, anh hôn lên tóc cô, thủ thủ:

- Ngốc, anh chỉ yêu một mình em, mãi mãi không có lựa chọn khác. Anh và Mỹ Anh chỉ là bạn. Cô ấy vừa chia tay bạn trai, bố cô ấy vừa bị tai nạn giao thông bên Hongkong, anh chỉ an ủi cô ấy thôi!

Phương An nghe anh giải thích, tim cô bất giác hạnh phúc. Ngược lên nhìn anh, có chút không chân thực:

- Thật chứ?

- Ủ!- Anh mỉm cười

Cô ôm lấy anh, cười thực mãn nguyện.

Tháng 9, mưa lớn

Không lâu sau, cô thấy trong người không khỏe, Trần Duy lo lắng cho cô nên đưa cô đi bệnh viện.

Không ngờ, là cô có thai, có thai đứa con của anh.

Trần Duy vui đến nỗi cười không khép nổi miệng, kích động bế cô lên:

- Anh...Anh sắp làm bố rồi, làm bố rồi!

- Trần Duy anh kiểm chế một chút đi, đang ở bệnh viện đây!- Cô đánh lên ngực anh...

Anh hạ cô xuống, nhưng tay vẫn nắm chặt tay cô, miệng lẩm bẩm:

- Anh sắp làm bố, làm bố rồi....

3 năm sau....

Trần Hưng- con trai của Trần Huy và Phương An được 2 tuổi, vô cùng kháu khỉnh đáng yêu. Thành bé đang tập nói, nên nói rất nhiều, đã thế còn nói lắp:

- Bố..bố..bố..cho on em ti vi với! – thành bé với lên tay đang cầm điều khiển của Trần Duy.

- Con trai, lặng yên bố đang xem bản tin kinh tế!- Ông bố nào đó chễm chệ trên sofa không chịu nhường trẻ con.

- Bố...bố...Không..không..Cho...Hưng em siêu nân....uồng phong....!!!

- Con trai, con nói ngọng với nói lắp, đã vậy còn nói nhiều! Ngồi yên, không bố vứt con sang bên ông hàng xóm!

Bé con nào đó khóc ré lên.

- Vợ à, cục cưng khóc rồi!- Bạn nào đó rất vô tội gọi vợ ra dỗ con...

Phương An trong nhà vệ sinh, không thể nghe nổi bên ngoài có những âm thanh gì.

Tóc cô sao lại rụng nhiều như vậy? Dạo này cũng rất hay tức ngực, nhiều khi còn đau kinh khủng... Mỗi lần như vậy, Trần Duy đều hốt hoảng hỏi cô bị làm sao, cô bảo chỉ là đau do đến kì kinh nguyệt, không có gì đáng ngại.

Không lẽ, giống như kiếp trước...

Không lẽ...

Cô nhớ không nhầm thì thời gian này cũng là thời gian cô phát bệnh vào kiếp trước....

Đọc tiếp Em đã sai một kiếp – Chương 5 (end)

5. – Chương 5 (end)

Cô nắm trong tay tờ giấy xét nghiệm....

Cô đã đến viện để xét nghiệm, thật không ngờ...

Vẫn giống như kiếp trước: Ung thư ác tính...

Chỉ duy nhất, lần này cô không khóc... Cô cười như một kẻ điên.

Cô cứ tưởng kiếp này cô sẽ sống một cuộc sống khác hoàn toàn, ai ngờ cô không thoát nổi trớ trêu của định mệnh.

Đau đớn lại càng đau đớn..

Tại sao ông trời cho cô tất cả, rồi cướp đi hết thấy??

Kiếp trước không cho cô hạnh phúc; kiếp này lại tàn độc cướp đi hạnh phúc của cô...

Kiếp trước không có gì từ anh, kiếp này cô có tình yêu của anh, có cùng anh một đứa con, nhưng lại tự chuốc lấy đau đớn... Cuối cùng, cái kết của cô vẫn không thay đổi...

Vẫn thật quái ác...

Nước mắt chảy ra cùng nụ cười điên dại...
Cô với anh- rốt cuộc- vẫn chỉ có cái kết biệt ly..

Kết:

Trần Duy đặt trước mộ Phương An một bó hoa bách hợp. Anh đứng lặng hồi lâu, chợt xoa lên bia đá khắc tên cô:

- Anh chưa bao giờ nói cho em biết anh yêu em đúng không?

Cô đi rồi, chỉ để cho anh một vết thương không bao giờ thôi rỉ máu...

Ngày đó, nếu anh theo sát cô, không quay đầu xe trở về, anh sẽ biết cô không hề ra sân bay đi Thụy Điển, mà cô tới nằm ở phòng chữa trị đặc biệt của bệnh viện trung ương...

Cô để lại một quyển nhật kí đầy nước mắt của cô, cho lòng anh càng đau như đã chết.

Không, đã chết thì sao biết đau, anh không đau, vì đơn giản anh như chết rồi...

Không cười, hút thuốc, uống rượu, anh khác gì một cái hồn lẩn khuất mà chỉ hướng về cô...

Trên chiếc bàn ở cạnh cửa sổ phòng anh, có một quyển sổ- cuốn nhật ký của cô

Gió thổi đến lật cuốn nhật kí sang trang cuối cùng:

" Ngày....tháng...năm...

Em chỉ còn một ngày hôm nay để viết nhật kí...

Mai, em sẽ đi gặp tử thần...

Nhưng tối qua, em đã mơ, một giấc mơ về anh...

Thực ra đêm nào em cũng mơ thấy anh, nhưng chưa giấc mơ nào đặc biệt như vậy!

Em mơ thấy, em sống lại về quá khứ, gặp anh, làm lại từ đầu. Anh nói yêu em, hai ta thật hạnh phúc. Sau đó em với anh có một đứa nhỏ, nó thật đáng yêu! Nhưng mà cuối cùng, em vẫn nhận được giấy báo từ bệnh viện, vẫn là ung thư ác tính...vẫn là xa cách, vẫn là cái chết...

Em lại khóc, vì dù có kiếp sau, mà vốn chỉ trong mơ, em cũng không thể có lấy một cái kết có hậu cho chính mình...

Phải, nếu có kiếp sau, thì những gì ta có hiện giờ đều chỉ là phù phiếm... Những giấc mộng vẫn còn, và nước mắt vẫn rơi..

Em yêu anh, nhưng anh thì không, cho nên, cái kết bất hạnh này cứ để một mình em chịu đựng...

Cho dù đau đớn, vẫn chỉ là mộng ảo trần gian..

Em ngủ giấc này...chờ kiếp sau yêu anh lần nữa.."

Trời vào xuân, đào mai cũng bừng tươi thắm...

Kiếp sau có nắng...

Có anh.... và em

Trên con đường thân quen

Đôi ta hò hẹn

Không còn nước mắt, không còn khổ đau..

Không chia xa ly biệt..

Không cái chết...

Ta sẽ sống, đến bạc đầu..

Nếu...và nếu..

Có kiếp sau....

Khu mộ buồn màu ảm đạm. Nắng vô tình lướt qua..

Chỉ thấy một người đàn ông ngồi khóc trước ngôi mộ một cô gái. Bó hoa bách hợp tựa gối trên tấm bia :
NGUYỄN PHƯƠNG AN.

_____ Hết _____

Nếu bạn đọc đến đoạn này rồi, thì mình cũng xin nói đây là một cái kết bi thảm. Mọi sự trở về đều chỉ là một giấc mơ của cô gái. Nhưng đáng tiếc, ngay cả trong mơ cô cũng không tìm được cái kết tươi đẹp cho chính mình...

Mình cũng đã định viết một kết thúc HE- Happy endding, nhưng mà sau đó mình nghĩ lại. Đừng trách mình độc ác, vì để nhân vật của mình chết đã là một thử thách với tác giả rồi!

” Nói làm chi rằng xuân vẫn tuần hoàn

Nếu tuổi trẻ chẳng hai lần thắm lại

Còn trời đất nhưng chẳng còn tôi mãi

Nên băng khuâng tôi tiếc cả đất trời...”

Ai cho ta phép siêu thực để quay về quá khứ? Ai cho ta phép màu để cải tử hoàn sinh? Hiện thực vốn khốc liệt theo đúng nghĩa, và chúng ta chỉ có thể trân trọng hạnh phúc hiện tại của chính mình... Câu chuyện này như vậy từ đầu đã không yếu tố thần tiên kì ảo gì, nó vốn rất thực tế, vốn chỉ là một giấc mơ của cô gái... Mà trong mơ, quyền năng của tạo hóa không bị cầm tù..

Viết câu chuyện này, không phải để các bạn ghét bỏ hiện thực, mà là để các bạn trân trọng hiện thực...

Thân ái!

Tác giả: GIGIKIKI (Vân BBB)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-da-sai-mot-kiem>